

en klar Selvmodsigelse, det gaaer ikke an at stride for, at Forsainingspørgsmaalet skal afgjøres saaledes, at der skal være nogle Anliggender særskilte for de enkelte Landsdele, og naar vi saa komme til at tale om de særlige Anliggender, da at sige, at, naar der behøves Penge til et saadant Anliggende, skulle vi tage dem fra Fælleskassen. Det gaaer aabenbart ikke an. Er der noget særligt Anliggende for Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg, saa er det vel netop Mobiliseringen af Contingentet til det tydske Forbund og Udgifterne dertil. Det staaer man imidlertid under Debatten en Streg over, og taler om, at Udgifterne skulle foreløbigt være fælles, man kan senere saae Sagen afgjort. Men naar det er klart, at det ikke er et Fællesanliggende, hvorfor opsatte vi saa Spørgsmaalet? Hvorfor afgjøre vi det ikke paa den simpleste og ligefremmeste Maade ved at sige: vi optage det ikke i vor Finantslov, det vedrører Holsteens særlige Anliggender, det kommer ikke os ved i vor Finantslov. Saa snart vi gjøre dette, staae vi i dette Stykke paa en reen Fod og ere ikke udsatte for at lide under de Conseqventser, der kunne følge deraf. Jeg er vis paa, at de ville blive store og mange. Jeg seer, at den ærede Rigsdagsmand for Holstet Amts 2den Kreds (Tscherning) ryster paa Hovedet, ja det gjøre vi gjerne ad hinanden, men dermed er Sagen ikke afgjort; det paaligger ham at bevise, at det er et Fællesanliggende, hvorom her tales — det har han ikke gjort —, at det er Noget, der ogsaa vedrører Danmark. Han har talt om, at Forpligtelsen paalaa Kongen af Danmark som Monarch; dersom det skulde have Noget at betyde, maatte Kongen have tiltraadt det tydske Forbund for hele Monarchiet, men det har han ikke gjort, og Ministeriet har erklæret, at ingen forstandig Mand kunde raade til at gjøre det; det er altsaa klart, at dette Intet beviser. Det er min Formening, som jeg bestandig skal gjentage, at det er et særligt Anliggende for Holsteen og Lauenborg, som vi ikke maae tage op i vor Finantslov.

J. M. Hansen: Den ærede Rigsdagsmand, som sidst talte, har sagt, at han i disse Forhandlinger vilde holde ud til det Øverste

for at forsvare sin Mening i denne Sag, og det viser han ogsaa, at han virkelig agter at gjøre. Jeg troer derfor heller ikke, at han vil undlade at tage til Gjenmæle, naar jeg optræder, men jeg vil ogsaa meget gjerne indrømme ham det sidste Ord. Skøndt et Par ærede Medlemmer allerede iforveien have gjort opmærksom derpaa, kan jeg dog ikke undlade at fremhæve, at den ærede Rigsdagsmand staaer i Alt, hvad der hænger sammen med Fællesforfatningen og Fællespørgsmaalene, paa en fra Majoriteten her i Salen aldeles forskjellig Fod, idet han seer disse Sager paa en fra denne aldeles forskjellig Maade. Det er derfor at forudsee, at hver Gang saadanne Spørgsmaal komme for, ligesom ogsaa hver Gang de allerede ere komne for, vil han staae paa samme Maade som idag til Majoriteten her i Thinget. Det kunde derfor synes overflødigt i Realiteten at gaae ind paa den samme Discussion, hver Gang saadanne Spørgsmaal ligge for, fordi de staae i en saa nøie Forbindelse med hinanden, at der neppe kan anføres væsentlig Andet den ene Gang end den anden, naar vi have slige Sager at forhandle. Den ærede Rigsdagsmand sagde i sin Tale, at, dersom vi gik ind paa dette Forslag, vilde vi berede os mange og store Vanstieligheder, men han fylder Bevistet for, at Vanstielighederne ikke vilde blive endnu meget større, dersom vi ikke gik ind derpaa; det skulde den ærede Rigsdagsmand først bevise. Det ligger ligefrem i Forslaget, at Realitetspørgsmaalet, om Kongeriget's Bidrag til det holsteen-lauenborgske Forbundscontingent skal være Noget eller Intet, om der skal bevilges Noget af Rigsdagen dertil eller ikke, om det skal udredes igennem Fællesstaten, eller om det skal være en særlig Sag for Holsteen og Lauenborg, skal henstaae uafgjort. Det er givet, at der ved Voteringen idag slet ikke bliver Noget afgjort om dette Spørgsmaal. Naar man nu spørger, hvorfor Ministeriet har stillet dette Forslag, saa er dette Spørgsmaal allerede af et Par ærede Medlemmer besvaret derhen, at jeg har fundet mig fuldkommen tilfreds dermed. Jeg finder, at det er en fuldkommen constitutionel Fremgangsmaade, der er brugt, og naar man forlanger, at Regjeringen skal følge en stærk,